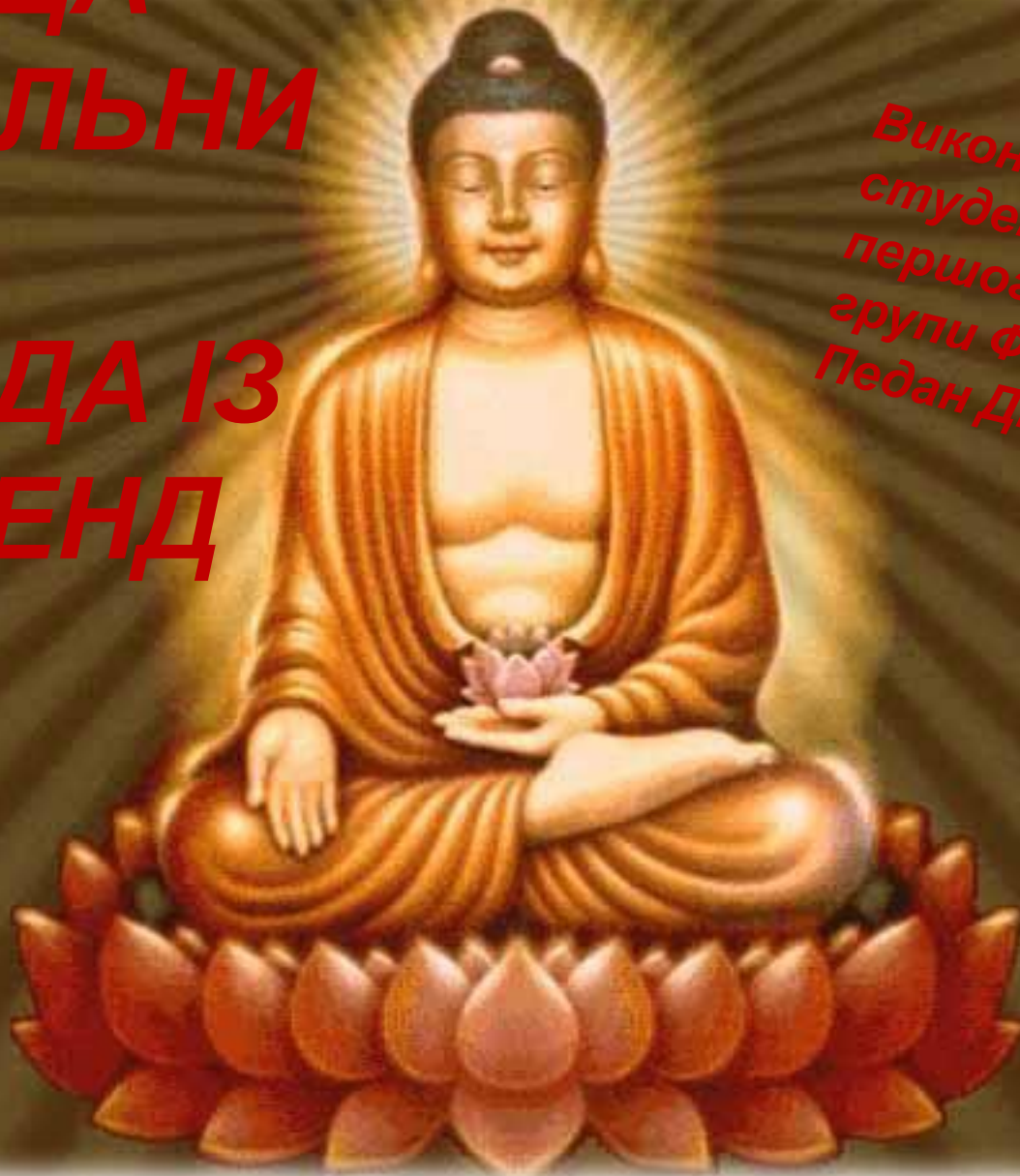

**БУДДА
РЕАЛЬНИЙ
І
БУДДА ІЗ
ЛЕГЕНД**

Виконала
студентка
першого курсу
групи ФІЛ-1501
Педан Діана

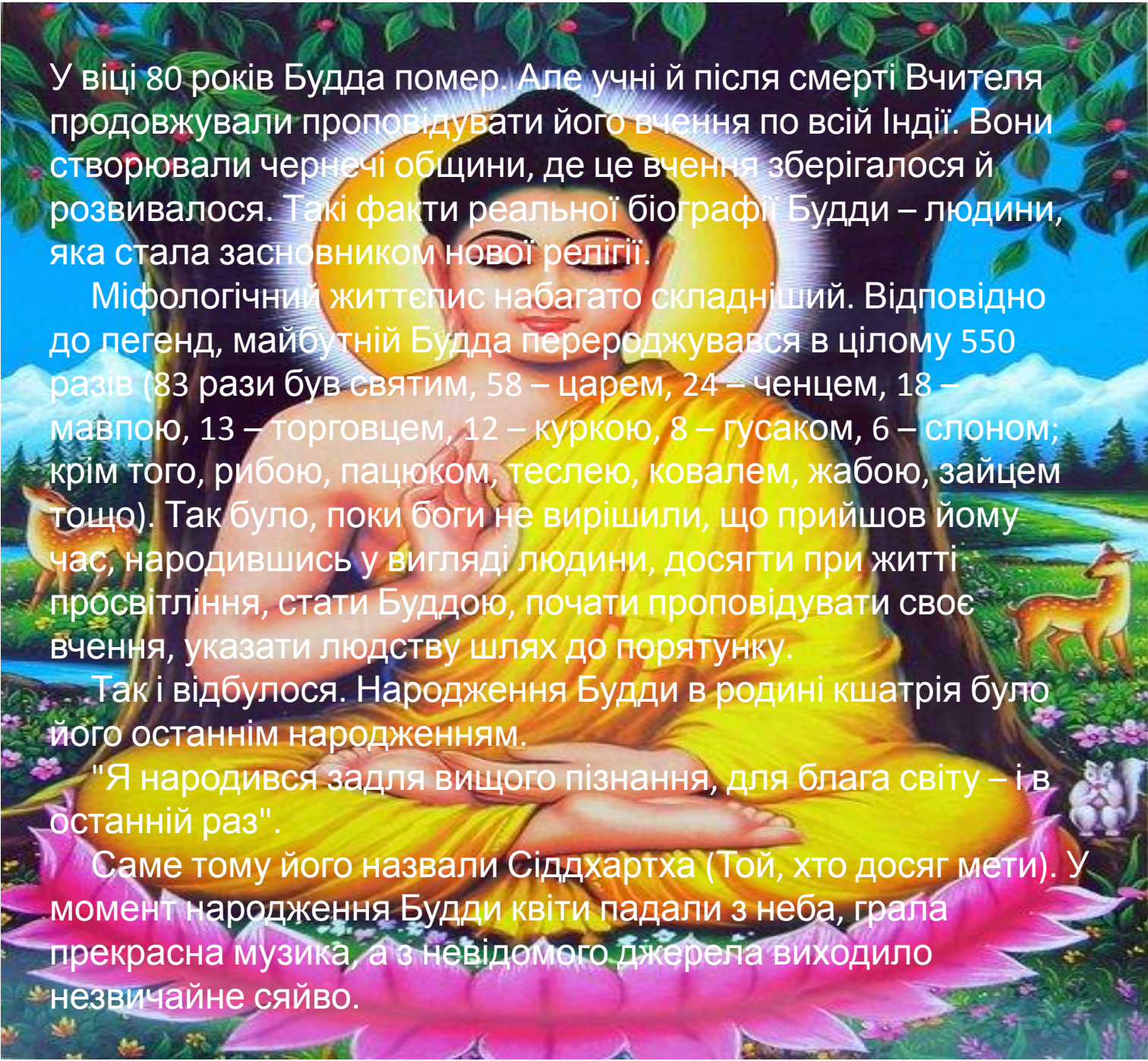

У біографії Будди відбита доля реальної людини, увінчаної міфами і легендами, які згодом майже повністю відтіснили історичну фігуру засновника буддизму.

Більше 25 століть назад в одній з маленьких держав на північному сході Індії в царя Шуддходани і його дружини Майї після довгого очікування народився син Сіддхартха. Його родове ім'я було Гаутама. Принц жив у розкошах, не знаючи турбот, згодом завів родину й, напевно, змінив би на троні свого батька, якби доля не розпорядилася інакше.

Довідавшись про те, що на світі існують хвороби, старість і смерть, принц вирішив позбавити людей від страждань і відправився на пошуки рецепта загального щастя. У місцевості Гая (вона й сьогодні називається Бодха-Гая) він досяг Просвітління, і йому відкрився шлях порятунку людства. Трапилося це, коли Сіддхартхі було 35 років.

У віці 80 років Будда помер. Але учні й після смерті Вчителя продовжували проповідувати його вчення по всій Індії. Вони створювали чернечі общини, де це вчення зберігалося й розвивалося. Такі факти реальної біографії Будди – людини, яка стала засновником нової релігії.

Міфологічний життєпис набагато складніший. Відповідно до легенд, майбутній Будда перероджувався в цілому 550 разів (83 рази був святим, 58 – царем, 24 – ченцем, 18 – мавпою, 13 – торговцем, 12 – куркою, 8 – гусаком, 6 – слоном; крім того, рибою, пацюком, теслею, ковалем, жабою, зайцем тощо). Так було, поки боги не вирішили, що прийшов йому час, народившись у вигляді людини, досягти при житті просвітління, стати Буддою, почати проповідувати своє вчення, указати людству шлях до порятунку.

Так і відбулося. Народження Будди в родині кшатрія було його останнім народженням.

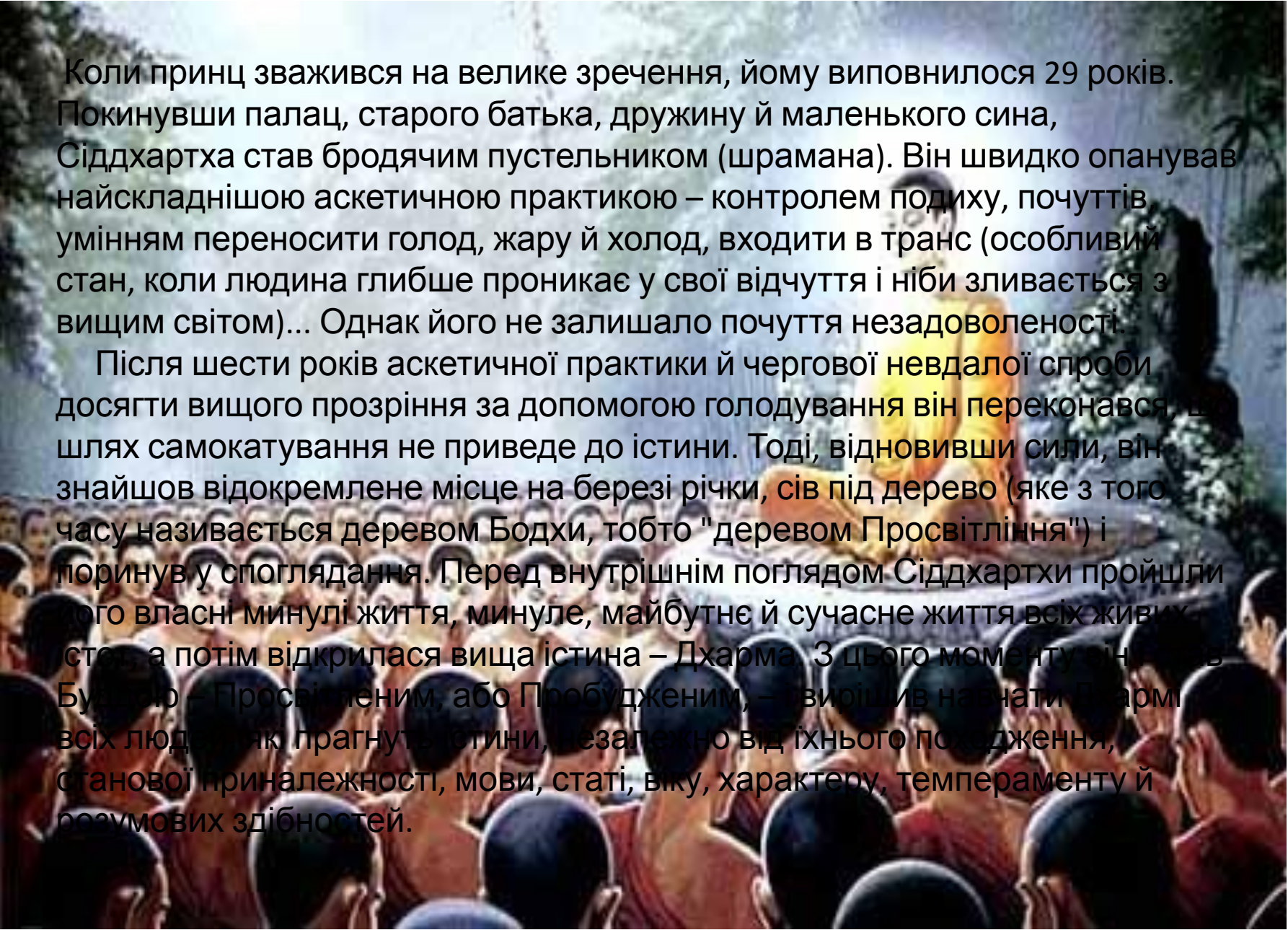
"Я народився задля вищого пізнання, для блага світу – і в останній раз".

Саме тому його назвали Сіддхартха (Той, хто досяг мети). У момент народження Будди квіти падали з неба, грала прекрасна музика, а з невідомого джерела виходило незвичайне сяйво.

Хлопчик народився із тридцятьма двома ознаками "великого мужа" (золотава шкіра, знак колеса на ступні, широкі п'яти, світле коло волосся між брів, довгі пальці рук, довгі мочки вух тощо).

Мандрівний аскет-астролог передвіщав, що Будду чекає велике майбутнє в одній із двох сфер: або він стане могутнім правителем (чакра-вартіном), здатним установити праведний порядок на землі, або ж буде великим пустельником. Мати Майя не брала участі у вихованні Сіддхартхи – вона померла (а за деякими легендами, піднеслась на небеса, щоб не вмерти від замилювання сином) незабаром після його народження. Хлопчика виростила тітка. Батько Шуддходана хотів, щоб син пішов першим з напророчених йому шляхів. Однак аскет Асіта Девала напроорокував, що здійсниться друге.

Коли принц зважився на велике зречення, йому виповнилося 29 років. Покинувши палац, старого батька, дружину й маленького сина, Сіддхартха став бродячим пустельником (шрамана). Він швидко опанував найскладнішою аскетичною практикою – контролем подиху, почуттів, умінням переносити голод, жару й холод, входити в транс (особливий стан, коли людина глибше проникає у свої відчуття і ніби зливається з вищим світом)... Однак його не залишало почуття незадоволеності.

Після шести років аскетичної практики й чергової невдалої спроби досягти вищого прозріння за допомогою голодування він переконався, що шлях самокатування не приведе до істини. Тоді, відновивши сили, він знайшов відокремлене місце на березі річки, сів під дерево (яке з того часу називається деревом Бодхи, тобто "деревом Просвітління") і поринув у споглядання. Перед внутрішнім поглядом Сіддхартхи пройшли його власні минулі життя, минуле, майбутнє й сучасне життя всіх живих істот, а потім відкрилася вища істина – Дхарма. З цього моменту він став Буддою – Просвітленим, або Пробудженим, – і вирішив навчати Дхарми всіх людей, як прагнуть істини, незалежно від їхнього походження, станової приналежності, мови, статі, віку, характеру, темпераменту й розумових здібностей.

မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရားသည် ဗုဒ္ဓဝိဇ္ဇာပါးအား ဓမ္မဗြာဟ္မစုတေတိယပုဂံ

Помер Будда у містечку Кушинагара, його тіло було за звичаєм кремовано, а прах розділений між вісьма послідовниками, шість із яких представляли різні общини. Його прах поховали у восьми різних місцях, і згодом над цими похованнями були споруджені меморіальні надгробки – ступи. Відповідно до легенди, один з учнів витяг з похоронного багаття зуб Будди. Згодом зуб також став об'єктом культу: ним дуже дорожили, під час війн перевозили з метою безпеки із країни в країну. Зрештою він знайшов постійне місце перебування на Шрі-Ланці в місті Канді, у його честь побудований спеціальний храм Зуба Будди й там щорічно проводяться храмові торжества. На сьогоднішній день це головна реліквія буддизму.

